

Ubbo Akkermann was een Oost-Fries zoals die in vakantiebrochures over kusten en eilanden bij voorkeur wordt afgebeeld: groot en breedgeschouderd, oer en authentiek. Bovendien was hij een echte eilander, wiens voorvaderen eeuwen geleden Borkum al hadden bewoond en, toen dat niet meer genoeg was, in de achttiende eeuw waren aangemonsterd op Hollandse walvisvaarders en naar Groenland waren gevaren. Up Moord un Doodslag was een zegswijze die Ubbo uit trots op zijn Borkumer afkomst graag ten gehore bracht en waarvan hij elke toerist ook meteen de bijbehorende uitleg gaf: het was een afscheidsgroet uit gouden walvistijden.

‘Up Moord un Doodslag’ heette ook zijn fietsverhuurbedrijf. Dat lag weliswaar niet heel erg voor de hand, maar de naam sloeg aan bij de gasten. En precies die woorden – ‘moord’ en ‘doodslag’ – schoten nu door Thomas’ hoofd en wervelden er op razende snelheid rond toen hij het fietsverhuurbedrijf binnenliep en Ubbo tussen een omafiets en een kinderfietsje zag liggen. Want er bestond geen twijfel aan dat hij vermoord en doodgeslagen was.

Ubbo lag met zijn gezicht naar de koude, vieze betonnen vloer en er zat opgedroogd bloed in zijn grijzende haar. Een bloedplas had zich vanaf zijn hoofd onder een aantal fietsbanden door over de vloer verspreid.

In tegenstelling tot de mensen in de film die ongecontroleerd beginnen te schreeuwen wanneer ze onverwacht op lijken stuiten, toonde Thomas geen enkel teken van emotie. Hij vloog alleen de winkel uit alsof hij op de vlucht was. Buiten bleef hij staan en dacht koortsachtig na. Moest hij maken dat hij wegwam of moest hij de politie bellen?

In zijn hoofd joegen de gedachten achter elkaar aan, hij keek om alsof er ergens in de uitgestorven straat een antwoord voor hem klaarstond. Maar dat was niet zo.

Achter een raam bij de burens bewoog het gordijn en hij zag een gerimpeld gezicht in het duister van de raamopening verdwijnen. Shit!, ging het door hem heen. De ‘eilandgravin’ – Agathe Schmidt heette ze bij de burgerlijke stand – had hem gezien! Thomas haalde zijn mobiele telefoon tevoorschijn en belde het alarmnummer, waarna zijn hersenen van het reflex- naar het denkniveau terugkeerden.

Thomas stond tussen de fietsen die voor de zaak geparkeerd stonden, met trillende vingers (van de schrik) en knikkende knieën (van de kou die op deze ochtend in oktober heerste en waartegen zijn winddichte fleecjack hem niet genoeg bescherming bood). Wat er toen gebeurde, was net een eigenaardige film waarnaar hij ongelovig keek: de politie kwam met een schelle sirene naar 'Up Moord un Doodslag' geracet, een aantal agenten sprong uit de politiewagen en ging de winkel binnen, terwijl een andere agent een rood-wit gestreept plastic lint met het opschrift 'politie – niet passeren' rond Ubbo's fietsenverhuur spande. Een groeiend aantal toegesnelde nieuwsgierigen, zowel Borkumers als gasten, volgde het gebeuren. Ook Agathe Schmidt had zich onder de menigte begeven en probeerde voortdurend de agenten in een gesprek te betrekken. Hoewel Thomas al twee jaar op het eiland woonde, kende hij geen van de agenten persoonlijk, viel hem nu op. 'Komt u maar mee.' Met die woorden haalde een van de politiebeambten hem ten slotte uit zijn verstijving en ze namen hem mee naar het bureau voor verhoor.